

zâmbet

Ioan Popa

mirosul proaspăt de brad gătit
e, treptat, înlocuit
cu medicamentoase miasme...

o gură de fericire, să iau,
am ieșit
la semaforul de gânduri...

printre deșeuri de daruri
mă lupt,
ca un Don Quijote cu morile fără vânt,
cu ploaia guvernamentală,
într-o stranie răceală!
ca o salcie cocârjită de ploi,
desaga Moșului
zăcea abandonată
pe buza containerului de gunoi.
în ea,
ca o bătaie de inimă rănită,
zvâcnea ceva!
curios ca un copil
ce a uitat de prezența Moșului
și îndemnul părinților,
am rămas așa...
cu un nod de fericire-n gât
la acel ceva,
curabil, adorabil,
solar și...mișcător...

...l-am pus într-o cutioară,
goală,
de biscuiți, cu inimioară...

și dacă la anu',
Bătrânul nu va putea veni,
darul meu preferat
înăuntru-l voi găsi:

Zâmbetul tău!